

KLAS

Glasilo Doma starejših občanov Preddvor
in enote Naklo

*Iskrene čestitke stanovalcem,
ki praznujete v septembru!*

enota Preddvor

*g. Jožef Ravnik
ga. Terezija Lotrič
g. Jožef Černilec
ga. Rada Virant
ga. Angela Grzetič
ga. Bronislava Müller
ga. Ljudmila Vrtač
ga. Marija Praznik
ga. Marija Blažič
ga. Marijana Jelovčan
g. Franc Avšič*

*ga. Terezija Mežnarič
ga. Ljudmila Hladnik
g. Francišek Pavlič
ga. Mihaela Štefančič
ga. Ljudmila Vilfan*

enota Naklo

*g. Bogoljub Radonič
ga. Marija Klanjšek
ga. Bernarda Sekne*

Kadar ljubimo

*Sama sva na svetu –
ti in jaz.
To je vedno tako, kadar ljubimo.*

*Povej mi dosti lepih besed,
nabrati jih morava za vse življenje:
najina ljubezen je večna.
To je vedno tako, kadar ljubimo.*

*Ne misli na smrt!
Poslušaj: vrtnica se je razcvetela,
sonce je vzšlo žareče.
Nikogar ni razen tebe,
da bi mu to povedala –
in vsak dan je bolj res.
To je vedno tako, kadar ljubimo.*

*V posteljo najinih dlani
položiva svet, da se spočije,
da se pogreje od najinega diha.
Ves svet je v najinih rokah,
v najinih prepletelih prstih –
vedno je tako, kadar ljubimo.*

Neža Maurer

Utrinki skozi čas ...

ob 70-letnici Doma starejših občanov Preddvor

(prispevki, objavljeni v glasilih DSO Preddvor v letih od 1986 do 2018)

Otroci Osnovne šole Preddvor o kostanjevem dnevu

V sredo smo šli učenci drugih razredov obiskat ostarele v Dom Albina Drolca Preddvor. Naše deklice so zaplesale, vsi pa smo zapeli veliko pesmic. Dali so nam piškote in topel čaj. Dišalo je po kostanju, ki se je pekel na žaru. Medtem smo se mi lovili in gledali oskrbovance, kako so balinali. Kostanja je bilo toliko, da smo ga jedli starejši in mi. Vsi skupaj smo imeli polne želodce. Vsi so bili veseli našega obiska.

**Matiček, OŠ Matije Valjavca Preddvor,
objavljeno leta 1986**

O moji boleznini in življenju v Domu

Rojena sem bila leta 1936 v Britofu pri Kranju. Že 31 let imam sladkorno bolezen in prejemam inzulin. Poleg sladkorne bolezni imam še gangreno in glavkom ter slabo ožilje. Najbolj pa me muči to, da se mi slabša vid.

Z upanjem, da bi se mi vid izboljšal, sem januarja odpotovala v Zadar k dr. Zdenku Domančiču, ki zdravi bolnike z bioenergijo. Poslušala sem njegova predavanja in izvedela za nekaj zanimivih, uspešnih primerov njegovega zdravljenja. Na primer o ozdravitvi devetletne deklice, ki ni mogla hoditi. Pozdravil jo je z bioenergijo. Deklica je po večkratnih poskusih začela hoditi, loviti žogo in se s svojimi starši igrati na sprehodih ob obali.

Takih uspehov je veliko. Našteti so v knjigi, kjer so objavljene tudi zahvale pacientov za uspešno zdravljenje. Pri meni poskus zdravljenja ni uspel, moja bolezen je prehuda.

Dne 14. 3. 1988 sem prišla v Dom Preddvor z namenom, da se zdravim. Bila sem pacientka pri dr. Kalanovi v Zdravstvenem domu v Kranju. Doma nisem mogla kuhati in opravljati drugih gospodinjskih del. Mož mi je predlagal, naj se odločim za dom. S tem predlogom nisem bila zadovoljna.

Tisti dan sva bila bolj tiha. Napovedal je prihod socialnega delavca in glavne sestre iz Doma. Res sta prišla glavna sestra Marija Čebulj in socialni delavec Bojan Križaj. Bila sta zelo prijazna. Povedala sta mi, da imajo v Domu različne dejavnosti in da bom kljub slabemu vidu lahko tudi jaz kaj delala. Pomagali mi bodo, da se bo moje stanje izboljšalo. Dogovorili smo se, da pridem čez dva dni. In res, čez dva dni me je mož pripeljal sem. Prišla sem med nove, neznane ljudi. Ko sem prišla v svojo sobo, mi je bilo težko. Kar precej časa je trajalo, da sem se privadila na novo okolje. Zanimivo je, da sem bila prej večkrat v Potočah.

Spominjam se, ko so zidali novi del Doma. Takrat mi je mož rekel, da bom tudi jaz enkrat tam. Šalila sem se, naj se pazi, da ne bo on še pred mano. Rekla sem, da mogoče v novem, modernejšem delu, ne pa v stari graščini. O Josipini Turnograjski nisem vedela nič. Tudi sedaj mi njen lik ni jasen, ker ne vidim.

V Domu mi je najbolj ugajalo delo, ki ga je pripravljala terapevtka Irma. Razmišljali sva, katere dejavnosti naj se lotim. Odločili sva se za makrame. Irma pozna delo s slepimi, ker je bila v Centru slepih v Škofji Loki.

Začela sem z imenitnim delom vozlanja. Irma mi je tudi svetovala, naj poskusim igrati na kakšen inštrument. Poskusili sva s piščalko. Ker ni šlo, sem kupila melodiko. Na tem inštrumentu pa sem se naučila nekaj melodij v C-duru. Tega sem zelo vesela, čeprav ne gre brez boja.

Vsem sestram v domu se zahvaljujem, ker mi izkazujejo največjo pozornost, predvsem takrat, kadar se mi bolezen poslabša in potrebujem njihovo pomoč. Velikokrat sem jim povzročila skrbi ob bolezenskih napadih.

Snežana mora včasih uporabiti malo več moči, da me iztrga iz stanja v hipi. Negovalka Slavka pride ponoči večkrat pogledat, ali je kaj narobe in ali kaj potrebujem. Andreja pride v sobo tiho kot miška, me poboža po glavi, da ugotovi, ali se morda potim. Mateja pa se me tako boji, da se še prej spoti kot jaz. Zdenka, soimenjakinja moje hčerke, pravi, da moram več jesti, da preprečim hipo. Štefka me pol ure prepričuje. Poslušam jo, ker vem, da je vse res, kar trdi, in jo moram ubogati. Magda, kadar ima službo ponoči, si velikokrat prizadeva, da me lepo pokrije, se z menoj pogovarja, me lahkotno udari po licu in potegne za nos ter ugotovi, da je z menoj vse v redu. Anica mi govori: »Marija, če se ne boste držali tega navodila, boste šli v bolnico.« Ruža je stroga, toda prizadevna sestra. Njej se moram zahvaliti, da vsak dan dobim topel čaj brez kisline, ki mi škodi.

Glavna sestra Marinka je prišla zadnjič »na teren«, čeprav je imela doma delavce, ki so pripravljali les, in je pekla meso. Svoje tri srčkane dečke je posedla v avtomobil in jih pripeljala na sprehod. Obenem pa se je zanimala za vzrok moje hipe. Ugotovila je, da je sladkor prenizek. Strogo je spraševala in hotela natančno vedeti vse o mojem napadu. Glavna sestra ima odgovorno delo. Ona odloči, ali je treba klicati zdravnika.

Pri sladkorni bolezni je zelo pomembna prava količina inzulina, stroga dieta in, seveda, da se pacient ravna po navodilih zdravnika.

Bivanje v domu je lahko prijetno. Dejavnosti, s katerimi se ukvarjamo, nas zaposlijo, obenem pa si z njimi tudi širimo obzorje.

**Marija Frlic, stanovalka,
objavljeno leta 1988**

Dopustniški dnevnik

V torek zjutraj smo se zbrali,
se z Bojanom in Irmo v Izolo podali,
mi (šesterica) smo v Izoli ostali,
oni (sedmerica) pa so nas v Preddvoru zamenjali.

V sredo znamenitosti smo Kopra prečesali,
spotoma pa še hotel Delfin v Izoli obrali,
popoldne še v koprskem domu piknik doživeli,
in na tomboli tudi razne dobitke zadeli.

V četrtek 500-letne freske v Hrastovljah občudovali,
in velik kip Šavrinke si ogledovali,
ribogojnici in pavu smo se v Brezovici načudili,
kljub muhavosti bolhce srečno se vrnili.

V petek po programu v Piran smo se podali,
kjer cerkev, pomorski muzej in akvarij smo spoznali,
za spomin smo tudi skupinsko pozirali,
vračajoč se pa sodobno stvaritev portoroške cerkve z očmi
požirali.

V soboto center slovenskega turizma Portorož
nas omamljal je in prostosti nam nudil zvrhan koš,
sečoveljske soline in helikopterski vzlet,
za poslastico pa v Luciji odličen sladoled.

V nedeljo nas je potovalna mrzlica grabila,
ker aktivnost izletniška je že minila,
v mislih in besedah smo se pripravljali nazaj,
na vrnitev v naš matični gorenjski kraj.

V ponedeljek spet Marija nas je povabila
in v izposojeni kombi nas razporedila,
domačini in dopustniki v Preddvoru

so nas že pričakovali v skupnem zboru.

Vsakdo od prisotnih rad se bo spominjal,
kako razgiban in bogat dopust je doživeljal,
vrhunec pozornosti in gostoljubnosti pa sta žrtvovali
Marija in Mateja, ki ju vsi v lepem spominu bomo obdržali.

Naša želja je, da bi tudi v Preddvoru veseli,
izolski dopustniki dopust svoj preživelji,
brez laskanja, pošteno moramo se pohvaliti,
Mariji in Mateji pa vsaj besedno kolajno podeliti.

**Ivan Toporiš, stanovalec,
objavljeno decembra 1990**

Iz šopka žlahtnih

Vstopili smo. Bila je vsa tiha, ležala je na svoji postelji, pokrita s toplo odejo. Samo da smo jo pozdravili, že se je iz nje vsulo besed. Kljub njenim dvainosemdesetim letom in bolezni, ki jo je prestala, je pripovedovala, pripovedovala ...

Vsi žareči smo pobrali liste in svinčnike, se posedli po majhni sobici, polni slik in vsakodnevnih drobnarij, ter zapisovali:

»Že kot majhen otrok sem se zavedala, da me drugi otroci ne marajo. Morda sem res izgledala nekoliko zaostalo, ampak takšnih razlik nisem prenašala. Ker sem se v šoli dobro učila in bila pridna, so mi bili ostali učenci nevoščljivi. Občudovala sem profesorico Doro Vodnik, saj je bila občudovanja vredna in dobra ženska. Vsi pa smo učitelje zelo spoštovali, kajti njihov naziv se nam je zdel nedosegljiv. Nekega dne pa mi je gospa Dora povedala, da jo bosta obiskala Srečko Kosovel in njegova sestra Anica. Dejala je še, naj takrat prinesemo s seboj torbico z zvezki. Toda pri nas doma so bili zelo strogi. Nikamor nisem smela brez vednosti staršev. Takrat pa sem, ne da bi doma vedeli, odšla v gozd in pod snegom iskala zvončkov za Srečka. A potem je bil tam: visok, postaven, z očali in metuljčkom okoli

vratu. Bil je res lep, pohvalil me je in mi dejal, da bo iz mene še kaj nastalo.

Šolo sem nekaj let opravljala pri sestrah uršulinkah, potem pa sem hodila v meščansko šolo. Kasneje sem se toliko izučila, da sem lahko pomagala očetu v pisarni.«

Nekaj časa je pomolčala, nato pa nam izdala, da je še kot mlado dekle plesala z Otonom Župančičem, poznala pa je tudi opernega pevca Toneta Dermoto, ki je njo in njeno sestro celo povabil na Dunaj v opero.

»Druga dekleta so lahko hodila v kino in na zabave, jaz pa sem morala čepeti doma. Kljub temu sem spoznala nekega vdovca, ki je imel sina, potem pa sem se z njim tudi poročila. Imela sem že kar nekaj let, mama pa me je še kar odvrčala od poroke. Hotela je namreč, da bi ji pomagala doma. Mož je bil dober, a vedno ga je nekaj skrbelo, zato je po dvajsetih letih najinega skupnega življenja umrl.

Nato sem še sama kmalu zbolela. Dvakrat me je kap, pri tem pa so se mi hudo poškodovale tudi glasilke. Dvajset let nisem mogla prepevati, kar sedaj lahko, po zaslugi zdravnika, ki mi je priporočil prav ta dom oskrbovancev. Tu v Preddvoru se mi je pozdravila tudi astma, ki mi več let ni dala miru.«

Stara ženica s srebrnimi lasmi in prelepim glasom je kar naenkrat utihnila. Nekaj časa je molčala, nato pa vprašala: »Otroci, katero pesem naj vam zapojem?« Presenečeni smo odgovorili: »Katerokoli želite!« Zapela je kar dve pesmi, eno znano, za drugo pa smo izvedeli v tistem trenutku.

Vsi veseli smo drug čez drugega govorili: »Hvala, najlepša hvala, res ste lepo pripovedovali!«

Ko smo stali pred vrati, je še dodala: »Pa učiteljico pozdravite!«

**Anka Naglič, OŠ Matije Valjavca Preddvor,
objavljeno decembra 1993**

S Turnom v srcu

Nekateri že veste, da je bilo moje prvo službeno mesto na šoli v Preddvoru. Bila sem zelo zadovoljna, da sem leta 1957 prišla poučevati ravno tja. Hitro sem se seznanila z zgodovino kraja; da se je na Turnu rodila Josipina Turnograjska, sem pa že vedela.

Kam neki naj bi šla na prvi sprehod kot na Turn? Spomenik Josipine Turnograjske je bil takrat zelo zapuščen. Zato sem sklenila, da ga bomo z učenci očistili vsaj za vse svete. To smo tudi storili.

Pa še drugače sem se navezala na Turn. Ko sem spoznala, kako vsega presiti so nekateri učenci, sem svoj razred začela navajati na to, da šolarji ne bi mislili samo nase. Za osmi marec smo tako začeli hoditi na Turn, kjer so deklice oskrbovankam zapele, predvsem tistim v bolniški sobi. Prinesli smo tudi kakšno sladko darilce.

Tudi sama sem navezala stik z oskrbovanci. Več let sem hodila obiskovat prijazno Albino Šubic, sorodnico slavnih slikarjev, ki je bila popolnoma slepa. Po nareku sem ji pisala pisma, največkrat njenemu nečaku, zdravniku v šempetrski bolnišnici. Na obisk sem prihajala tudi k Pavli Zajčevi. Ta mi je v svoje varstvo zaupala celo hranilno knjižico. Počasi sem jo pregovorila, naj jo hrani sama, da jo ima pač zmeraj pri roki.

Potem sem zahajala na Turn, ko je bila tam v službi moja preddvorska gostiteljica, gospa Mila Mohar. Kadar je delala v popoldanski izmeni, sem ji šla zvečer naproti; posebno še pozimi, ko je bila pot ledena, ona pa nič več trdna na nogah. Nazadnje sem jo hodila obiskovat kot domsko oskrbovanko. Zdaj kdaj pa kdaj, vendar premalokrat, obiščem svojo učenko Marjetko Škofic.

Seveda sem bila obakrat, ko sem dobila vabilo, naj kot gostja obiščem oskrbovance na Turnu, zelo vesela. Med njimi sem

srečala nekaj starih znancev in se živo spomnila nekdanjih časov. Kako je krepka in korenjaška Zefka pomagala pri delu, ali pa, kako je neki oskrbovanec s priimkom Fajdiga v gozdu in na travnikih mravljam in murenčkom nastavljal sladkorčke.

Že ko sem kot mlada profesorica pogosto ubirala stezico proti Turnu, sem kdaj pomislila, da bom nemara nekoč tudi sama starost preživljala v kakem domu. In sem si želela, da bi jo na Turnu, v kraju, ki ga že poznam in ki ga skoraj ni lepšega daleč naokoli.

Starost je že prišla. Resnična onemoglost še ne. Toda nekoč se oglasi tudi ta. Ali me boste takrat sprejeli v svojo družbo?

**Berta Golob,
objavljeno januarja 1995**

Obisk v vrtcu Janček

V torek, 14. maja, nas je Irma peljala na obisk v vrtec na Visokem. Tri stanovalke smo se odločile, da si ogledamo delo in življenje v tem vrtcu.

Sprejele so nas prijazne vzgojiteljice. Ob našem prihodu so bili otroci tako tiho, da skoraj ne bi verjele, da je tu ta pričakovani živ žav. Otroci so se najprej predstavili. Vsak je povedal svoje ime in kje je doma. Pokazali so nam več igrin in zelo lepo zapeli nekaj pesmic. Skupaj smo se igrali in se pogovarjali. Bili so kuharji in so nas postregli s kavo, sestavljali so figure in hiše iz kock, se igrali družabne igre in gledali knjige ter brali pravljice. Priznali so, da zmeraj pa le niso tako pridni.

Ko smo odhajale, so nas gledali s tako lepimi sijočimi očmi. Lep je ta otroški svet. Želimo, da tak tudi ostane.

**Jerica Mikelj, stanovalka,
objavljeno junija 1996**

Miklavževanje z oskrbovanci na Turnu

Pripravljali smo se na miklavževanje in morali smo si izbrati igrico. Odločili smo se za pravo pravcato igrico v nebesih. Mislili smo, da otrok res ne bo težko prepričati, da so padli naravnost v nebesa.

Presenetilo nas je povabilo, da bi obiskali tudi Dom starejših občanov. Seveda smo bili povabila veseli, toda če povemo po pravici, nas je kar malo zaskrbelo. Vsi smo si predstavljali, da bomo tako rekoč igrali pred svojimi starimi starši. Njim, ki so toliko starejši in modrejši od nas, pa ne moremo kar tako natveziti, da so prišli v nebeško gledališče. Tudi Miklavž se je ubadal s podobnimi vprašanji, toda z dobro voljo se vse premaga.

In dobre volje je bilo vedno več. Že ko smo pripravljali prizorišče za igrico v jedilnici, je kar nekaj oskrbovancev spremljalo naše priprave. Led je bil prebit in vse se je odvijalo v lep večer, ki nam bo ostal še dolgo v spominu. Ko smo po predstavi, v kateri smo zasijali v svojih angelskih oblačilih, razdeljevali darila, je bilo veliko pohval, navdušenja, tudi kakšna solzica je pomenila bogato plačilo. Potem pa, ko smo skupaj z Miklavžem in parkeljni odšli obiskat še bolnike po sobah, je bilo vse še lepše. Prepevali smo in zvončkljali in vsi so nas bili zelo veseli. Če smo komu lahko tako pomagali – z besedo ali dejanjem –, je bilo dovolj, da smo se počutili kakor pravi angelčki.

Ko smo tako v nedeljo, po še dveh odigranih igrah v cerkvi na Beli in v Tupaličah, sedeli skupaj in se pogovarjali, smo bili vsi mnenja, da je bilo najlepše doživetje na Turnu, pa čeprav smo se ga sprva malo bali.

**Preddvorski mladinci,
objavljeno februarja 1997**

Presenečenje

Že nekaj dni so viseli na vidnih mestih plakati, na katerih je bilo z velikimi črkami napisano vabilo, da bo 15. 7. organiziran pohod na sv. Jakoba. Ker pa je ta dan pokvarilo deževno vreme, se je pohod prestavil na naslednji dan.

Ob uri, določeni za odhod, sem prišel na zbirno mesto. Presenečen sem obstal pred tako množico udeležencev, ki se je prerivala in uvrščala v strnjeno kolono. Zares, pravo »presenečenje«, sem si dejal, da se nas je od toliko stanovalcev pohoda udeležilo samo šest, poleg organizatorke in delovne terapeutke Irme in gospodične Saše, ki je med počitnicami en mesec delala pri naših negovalkah. Torej, v tej ogromni koloni nas je bilo osem hrabrih, pripravljenih, da osvojimo našega soseda sv. Jakoba. Nič zato, smo si rekli, če nas je malo, se bomo pa mi imeli toliko bolj fajn. In zares smo se imeli zelo lepo.

Lahko vam je žal, ker se niste udeležili tega prijetnega izleta v naravo, ki je tu v okolici Preddvora lepa kot malo kje drugje.

**Tone Pečenik, stanovalec,
objavljeno avgusta 1997**

Biljard in šah

Leto je naokoli in spet smo organizirali tradicionalno domsko tekmovanje v biljardu in šahu. Mislim, da je deset let dolgo merjenje moči v teh dveh igrah naša posebnost. Seveda, ko je govora o domovih upokojencev Slovenije.

Tudi letos je bila udeležba solidna. Razen enega so vsi tudi končali tekmovanje. V šahu pri vrhu že nekaj časa kraljuje skoraj nepremagljivi Milan. Pri biljardu pa je izenačenost veliko večja. Tako so bili v igri po rednem delu tekmovanja za drugo

oz. tretje mesto kar štirje igralci. Po dodatnih izredno borbenih igrah smo le dobili končni vrstni red.

Vse skupaj je potekalo v prijetnem vzdušju in brez preprirov. Dva tekmovalca tekmujeta že od samega začetka. Za točno zapisovanje rezultatov je skrbel Janez. Kakor vsako leto bo podelitev nagrad na prednovoletni zabavi. Lepe praznike in srečno ter zdravo novo leto vam želi

**Marko, stanovalec.
objavljeno decembra 1997**

Voščilo dijakov ekonomske šole

Spoštovani naši prijatelji, oskrbovanci doma Preddvor!

Dijaki Srednje ekonomsko-upravno-administrativne šole Kranj prihajamo med vas z najlepšimi željami, da vam v jesen življenja skušamo vnesti sončni žarek naše mladostne razigranosti. Na tej poti nas vodi spoznanje, da ste tudi vi del svoje energije prispevali v nekaj, kar se po naravnem zakonu mora vračati med nas. Ta žarek naj vam pomeni tudi zahvalo za vsa vaša dela, ki so obrodila sadove in jih tako danes uživa naša mladost.

Narava in življenje sta lepa, če ju opazujemo s hvaležnostjo v srcu in majhnimi očmi. V vsakem drobnem listu, ležečem v naročju svojih korenin, odkrivajmo svojevrstno lepoto, ki jo zapisuje narava v svojo knjigo – darovi narave. V njej se moramo najti s tistim zapisom, ki nas obogati, nam daje moč, razloži smisel minljivosti in končno, po naravni poti, pripelje tudi do avtorja.

Veter premetava nemočni list iz kraja v kraj, dež ga moči in utaplja v naravi, a njegova zgodba ne zbledi. Nam ostaja, ki prihajamo za njim in smo ga nekoč opazovali v njegovem poletu med jesenskim šelestenjem gozdov.

Naše učenje, neizmerna dirka za znanjem, ocenami in hitenje skozi trušč sveta nas niso ustavili v iskanju miru, ki ga najdeš

le v tišini. Potrebujemo ta mir, to tišino, ki jo predstavljate vi, spoštovani. Odmaknjeni ste od vsakdanjega hrumečega kolesa, ki z veliko hitrostjo melje dan na dan in neizprosno pušča svojo sled v dušah ponorelih ljudi. Zato tudi nam pomeni vračanje v ta z naravo obdani gradič prijeten in nepozaben trenutek, ki ga želimo deliti z vami.

Skupaj izženimo občutek samote, občutek pozabljenosti od vseh, ki jih imamo radi. Pustimo svetlobi pot, naj žarči iz nas, kot ulična svetilka privabimo v temi tavajoče ljudi. Njih hvaležna navzočnost naj bo naša velika moč, zakaj tedaj je v zraku prijateljstvo. Stari pregovor nas uči, da prilika izpuščena ne vrne se nobena, zato nesebično odložimo za trenutek svoja bremena in prisluhnimo prijatelju, ki mu pod težo popuščajo ramena. Prijazna beseda, jasen pogled, stisk roke so zdravila, ki nikogar nič ne stanejo, učinek pa je čudežen.

Upamo in veselimo se tega, da bomo danes, ko se razidemo, odnesli radostne občutke iz našega druženja, pokončno držo in veselje do jutrišnjega dne. Vam pa želimo še polno doživetih, s soncem obsijanih dni. Naj vam bo Bog, vseeno kako si ga predstavljate, izvor moči v trenutkih, ko življenje pelin roža vam greni.

**Dijaki Srednje ekonomsko-upravno-administrativne šole
Kranj, objavljeno decembra 1997**

V ponedeljek, 23. 12. 1997, smo z veseljem pričakovali vsakoletni obisk dijakov ekonomske šole iz Kranja. Vedno nam pripravijo prisrčen in zanimiv program, največ pa nam pomeni, ko nas obišejo po sobah in vsakemu posebej s stiskom roke zaželi s srečo in zdravja v novem letu.

**M. F., stanovalka,
objavljeno decembra 1997**

Sladke hišice

Na deževen dan v mesecu maju smo se napotili v Škofjo Loko v Center slepih in slabovidnih na Srečanje stanovalcev gorenjskih domov. V avli so nas pričakali zaposleni doma. Prišli so tudi stanovalci iz drugih domov – iz Kranja, Radovljice in Tržiča.

Posedli so nas v poseben prostor, da nam pokažejo, kako narediti sladko hišico. Rekli so, naj krasimo hišice po svojih idejah.

Takoj smo začeli z delom in pred nami so nastajale pravljíčne hišice Janka in Metke iz piškotov, okrašene z barvastimi bomboni. Vsak je naredil drugačno. Bilo je zabavno, saj kaj takega še nismo nikoli delali. Pa nam je lepo uspelo.

Tudi jaz sem bila zadovoljna s svojo hišico. Po tihem pa sem mislila, kdo bo vse to pojedel ...

Ko smo vse hišice zložili na mizo, je bil pogled nanje prav sladko prikupen. Dokazali smo, da tudi stari ljudje še kaj zmoremo.

**Tilka Kristančič, stanovalka,
objavljeno julij/avgust 1999**

Srečanje s konji

V prijaznem jutru smo odšli na prav poseben izlet. Naš cilj je bil hipodrom v Lescah. Tam so nas pričakali naši gostitelji iz doma Jesenice. Pristrčno so nas sprejeli in pogostili s sokom, orehovo potico in sladoledom.

Nato smo si ogledali konjušnico. Konje smo lahko božali. Le za dva konja so povedali, da rada ugrizneta. Jaz sem bila bolj previdna. Ker slabo vidim, bi lahko spregledala kakšno neljubo

namero. Po končanem ogledu je sledilo jahanje. Od naše skupine sta se odločila jahati samo gospa Irma in gospod Zdravko. Za jahanje so namenili tudi kobilu. Bila je čudovita. Kar sijala je.

Zanimiva je bila 88-letna gospa v krilu, stanovalka nekega drugega doma, ki se je tudi odločila, da bo jahala.

Največ veselja pa nam je naredil mali psiček, ki je kar naprej bevskal v konje ter jih po malem jezil. Še vedno mi gre na smeh, ko se spomnim, kaj je počel. Tako smo se mu nasmejali!

Po vsem tem se nam je obilno in dobro kosilo prav prileglo. Nekateri so ob glasbi celo zaplesali.

**Zorica Mitić, stanovalka,
objavljeno junija 2000**

Tečaj nemščine

Enkrat tedensko obiskujemo tečaj nemščine. Pri tem osvežujemo pozabljeno znanje in se poskušamo naučiti še novih besed. Pouk je zelo zabaven in ozračje je zelo sproščeno in prijetno. Zato se ga radi udeležujemo.

Na začetku preverimo domačo nalogo in popravimo napake. Potem preberemo novo zgodbo iz učbenika in se naučimo novih izrazov. Pri tem ne smemo pozabiti na slovnico. Ta nam povzroča preglavice, čeprav smo prepričani, da jih bomo s trdim delom premagali. Nato prevajamo veliko slovenskih stavkov v nemščino in na koncu vadimo pogovorno nemščino, kar nam je najbolj všeč.

Urico nemščine vodi Petar Milić, ki smo mu smo za trud zelo hvaležni.

**Marija Bliznac, Cveta Košmelj,
Milan Gabrovšek, stanovalci,
objavljeno aprila 2001**

Silvestrski večer

Silvestrski večer je lep,
če ga preživljaš v družbi ali sam,
če vprašate mene, samoto najraje imam.

Televizijo gledam in brundam si vmes,
me noge bolijo, ne morem na ples.
Za mizo sedeti in gledati druge,
ki lahko še norijo, ne, to ni zame,
takrat kar hitro rečem adijo.

Ja, televizija je zame ta prava,
posebno letos bila je to lepa zabava.
Petje, ples, pa še kaj bolj zabavnega vmes,
miru okrog mene in lepe predstave
sem se veselila zares.

A ko je ura polnoč odbila,
to zemljico našo je svetloba oblila.
Iz Krvavca tja doli do Kranja vse je gorelo,
v vseh barvah mogočih je okrog mene žarelo.

Krvavec, Možjanca, Štefanja gora,
seveda tudi Preddvor se pokazati mora.
Celo iz naših Potoč – ne boste verjeli –
celi šopi bleščečih se zvezdic so v nebo poleteli.

Pozneje ko se vse umiri, se telefon oglasi,
pozdravi, voščila, kot po navadi
svojih se dragih spominjamo radi.

Takrat so se vrata v mojo sobo odprla,
belo postavo v njih sem uzrla,
prišla je tiho, mi stisnila roko,
rahlo mi lice staro je poljubila –
to bilo je najlepše voščilo,
kar sem za leto 2002 jih dobila.

Hvala ti sestra,
močno razveselila si moje srce!
Naj spremlja te sreča, kjer boš hodila,
kjer boš še dolgo svojo dobroto delila.

**M. K. M., stanovalka,
objavljeno februarja 2002**

Bezgov piknik

V četrtek, 5. junija, so nam zaposleni pripravili prijetno spremembo, primerno za ta letni čas. Zacvetel je bezeg. Zakaj si ne bi privoščili bezgovega piknika?

Kar nekaj nas je nestrpno čakalo na ta dan. Radi smo prišli v park na prvi letošnji piknik. Bil je lep sončen dan. Večina prisotnih nas je poiskala senco pod gostimi kostanji.

Vsi smo poskusili ocvrto bezgovo cvetje in šabeso, ki smo jo pripravili v delovni terapiji. Spominjalo nas je na prejšnja leta, na naše stare navade. Za popestritev je poskrbel gospod Tomaž Štular s svojo harmoniko. Z veseljem so zraven zapeli.

Piknik je lepo uspel. Preživeli smo prijetno, malo drugačno dopoldne.

Hvala vsem, ki ste se spomnili in pripravili bezgov piknik, še posebej hvala delovni terapeutki Irmu in gospe Branki iz kuhinje.

**Tilka Kristančič, stanovalka,
objavljeno junija 2003**

Pustovanje z gorilo Klaro

Reči moram, da imamo v našem domu, kjer stanujemo starejši občani, bolj ali manj bolni, vedno dovolj zabave. Posebno v decembru, januarju in februarju smo bili že kar utrujeni od vsega lepega.

V februarju je bila najbolj imenitna pustna zabava. Igral nam je ansambel z imenitnim imenom Trio adijo. To so bili trije mladi fantje, ki so nas ves večer razveseljevali z lepimi domačimi vižami, ki so prijetne našim ušesom.

Največja atrakcija pa je bila gorila Klara, ki nas je nadvse resno gledala s svojimi modrimi očmi. Še nikoli nisem videla gorile in nisem vedela, kakšne oči ima. Gospa Klara je imela nedvomno modre oči in dolge noge. Zvijala se je, poskakovala in počela prave vragolije. Le to je bilo čudno, da pri vsem tem sploh ni spremenila izraza na obrazu, ni pomežiknila, ni pokazala zob ... Le kako je bilo to mogoče?

No ja, kmalu smo ugotovili, da je opičja gospa le velika lutka, z njo pa je upravljal igralec, klovn, žongler. Sedel je v kletki na njenem trebuhu in zelo lepo sta sodelovala. Prav zares!

Spoznali smo mojstra, pravega umetnika svojega poklica. Poleg tega, da nas je s svojo opico spravljal v smeh, je mimogrede iz plastičnih balonov v obliki cevok pričaral čudovite like – cvetje, živalce in podobno, ki jih je delil nam stanovalcem.

Deležna sem bila žirafe z dolgim vratom. Sedaj sedi na omari v moji sobi in me še vedno razveseljuje ob spominu na lep in zabaven pustni večer.

**Ljudmila Kovač Mikelj, stanovalka,
objavljeno marca 2004**

Slovo lastovke

Vsak dan je okrog našega doma, po dvorišču, okrog recepcije in po parku, letalo veliko lastovk. Zjutraj grem rada na sprehod v vas in jih opazujem tudi tam. Videla sem, pri kateri kmetiji v Potočah so imele na poslopju gnezda, veliko gnezd.

V četrtek zvečer jih je bilo še posebno veliko. Ko sem gledala televizijo in se pripravljala na spanje, je ena od lastovk priletela skozi balkonska vrata v najino sobo. Zakrožila je po sobi in odletela nazaj ven. Sosedki sem rekla: »To je njeno slovo.«

Naslednje jutro sem šla zopet na sprehod do kmetije, kjer so gnezdile. Vsako jutro jih je bilo polno, to jutro pa ni bilo nobene več. Odšle so v tople kraje, spomladi pa se bodo ponovno vrnile k nam.

**Stanislava Mlakar, stanovalka,
objavljeno septembra 2007**

Na premiero filma Otroci v Ljubljano

Petek je. Zbudili smo se v nič kaj rožnato megleno jutro, pa še rahlo deževalo je.

Pozno popoldne smo se posedli v avto in se odpeljali z dvorišča gradu Turn. Terenski avto je zabrněl in nas odpeljal proti Ljubljani na premierno predvajanje filma *Otroci* v kino Dvor. V avtu smo sedeli direktorica Andreja Valant kot voznica, delovna terapevtka Irma, socialna delavka Mojca, stanovalka Stanka Rozman in moja malenkost.

Vremenska napoved je bila slaba. Čim bližje Ljubljani smo bili, slabša je bila vidljivost. Začelo je snežiti. Ko smo prispeli do kina, je že pošteno snežilo.

Vstopili smo v preddverje kina Dvor in ob pijači počakali na snemalno ekipo. Po prisrčnem pozdravu z režiserjem Vladom

Škafarjem smo odšli v dvorano, ki je opremljena še po starem in se posedli po sedežih.

Po pozdravnem nagovoru in zahvalah režiserja filma so zavrteli dokumentarni film z naslovom Otroci, v katerem sva kot igralca sodelovala tudi midva s Stanko. Dvorana je bila polna večinoma mlajših obiskovalcev.

Ko smo si film ogledali, smo se posedli nazaj v preddverje, kjer so nas postregli z raznimi dobrotami, sokovi in vinom. Po kakšni uri spoznavanja in klepeta smo se poslovili in prišli ven v pravo zimsko idilo.

Po zasneženi cesti smo se odpeljali nazaj proti Gorenjski. Celo pot je močno snežilo. Bližali smo se Domu. Zadovoljni smo se poslovili in si zaželeli miren počitek.

Hvala vsem, da sva si lahko ogledala premiero filma, v katerem sva nastopila. Posebna zahvala tudi direktorici za varen prevoz.

**Janko Štiherl, stanovalec,
objavljeno januarja 2009**

Z letalom v Pariz

Bližajo se praznični dnevi, ki so za vsakogar izmed nas nekaj lepega in prijetnega, včasih tudi težko pričakovanega.

Zame pa ima december še poseben čar, saj vedno znova podoživljam trenutke, ki sem jih prav pred božičnimi prazniki doživela v Parizu.

Potovanje v Pariz je bila glavna nagrada na tomboli v Domu starejših občanov Preddvor. Tombola je bila ena izmed popestritev vsakoletnega piknika, na katerem se zberemo stanovalci, povabljeni pa so tudi naši svojci. Hči mi je podarila srečko in sreča je bila – dobesedno – na moji strani. Nagrajena sem bila z dvodnevni izletom v Pariz.

Ko sem slišala, da sem dobila letalsko vozovnico za Pariz, sem bila najprej presenečena, potem pa seveda neizmerno srečna. Med prevzemanjem nagrade sem zapela šaljivo pesem, ki mi je v trenutku prešinila misli: »Jaz pa pojdem v Pariz, da si kupim novi fris.«

To sicer ni bilo moje prvo potovanje. Potovala sem že prej, vendar so bile razdalje mnogo krajše. Predvsem pa nikoli nisem potovala z letalom!

Na potovanje se seveda nisem odpravila sama, saj imam že 80 let. Spremljala me je hči, ki je rekla, da greva na »misijo nemogoče«.

In končno polet z letalom in prečudoviti Pariz! Sprejel naju je v vsej svoji lepoti, s toplim sončnim vremenom in prelepo okrašen. Ker je hči profesorica zgodovine in zemljepisa, sem imela poleg vsega še »zasebnega« vodiča. Lepšega si tudi v najlepših sanjah ne bi mogla želeli. Ogledali sva si številne znamenitosti mesta, najbolj pa me je prevzel mogočen Eifflov stolp.

Pariz je obe s hčerko tako navdušil, da sva želeli veselje deliti tudi s prijatelji, zato sva napisali kar 17 razglednic.

Na koncu pa še enkrat polet z letalom domov. Že samo pogled iz letala, »pogled iz neba«, je nekaj enkratnega in nepozabnega. Nekateri se bojijo leteti, jaz pa sem samo uživala. Tudi treme nisem imela, kaj šele, da bi se bala!

In takih spominov človeku ne more vzeti nihče; vedno nas bogatijo in »grejejo«.

**Marija Romih, stanovalka,
objavljeno januarja 2010**

Ogledali smo si mozaik patra Rupnika v cerkvi na Zlatem polju

Odločila sem se, da se tudi jaz udeležim izleta v Kranj, kjer naj bi si v cerkvi na Zlatem polju ogledali nov mozaik patra Rupnika.

V petek, 21. januarja, smo se v spremstvu dijakov Škofijske klasične gimnazije Ljubljana Šentvid z avtobusom odpeljali proti Kranju in se ustavili pred cerkvijo sv. Modesta. Gospod župnik nas je lepo sprejel in nam predstavil gradnjo cerkve.

Zadnja pridobitev je prekrasen mozaik v prezbiteriju. Osupnil nas je pogled na 14 metrov dolg mozaik, ki ga je več mesecev izdelovalo več umetnikov po načrtu in pod vodstvom patra Rupnika.

O mozaiku smo slišali zanimivo razlago. Mozaik predstavlja vstajenje Kristusa, pokristjanjevanje Slovencev s slapom Savice. S tem so počastili tudi spomin na Franceta Prešerna.

Za spomin nam je župnik podaril kartice detajlov mozaika, ki nas bodo spominjale na trenutke tega dne.

Z nami je bil tudi organist iz Predoselj, gospod Ignac Gorjanc, s svojimi pevci okteta Klas. V cerkvi so nam pripravili pravi mali koncert.

Po ogledu cerkve smo se z avtobusom odpeljali proti Crngrobu in se ustavili na dvorišču kmečkega turizma. Dobro razporejeni smo se posedli za mize. Zadišalo je po kuhanem vinu in še topli ocvirkovi potici. Privoščili smo si malo počitka in klepeta ob dobrotah.

Na izletu smo imeli zelo prijetno spremstvo. Dijak, ki me je spremljal, je bil zelo prijazen, takoj sem vedela, da ima dober značaj. Živi v Tupaličah. Veliko sva se pogovarjala, kako je doma in v šoli. Zna igrati na harmoniko. Njegov brat igra

kitaro, vsi v družini so glasbeniki in včasih skupaj zaigrajo. Rekla sem mu, naj kdaj pride k nam in nam kaj zaigra.

Veseli in zadovoljni smo se posedli v avtobus in se odpeljali proti Domu.

Najlepša hvala celotnemu osebju Doma in organizatorjem tako čudovitega izleta!

**R. A., stanovalka,
objavljeno februarja 2011**

Kako je zorel Klas (ob izidu 200. številke glasila DSO Preddvor)

Prva številka domskega časopisa z imenom Glasilo Doma oskrbovancev Albina Drolca Preddvor je izšla decembra leta 1986.

Ideja za izdajo domskega časopisa je nastala v iskanju različnih aktivnosti za stanovalce v okviru delovne terapije. Stanovalci so bili navdušeni ter pripravljeni sodelovati.

S skupnimi močmi in podporo takratnega direktorja Petra Starca smo se veselili izida prve številke, v kateri je s prispevki sodelovalo devet stanovalcev.

Že v prvi številki smo k sodelovanju povabili učence iz osnovne šole v Preddvoru, ki so pisali o kostanjevem dnevu v našem parku. Na naslovni strani je bila slika gradu Turn iz Valvazorjevih časov. Prva številka je obsegala 18 strani, besedilo je bilo natipkano na pisalni stroj, kopirano in ročno speto.

Naslednje številke, ki so izšle decembra 1987, decembra 1988, decembra 1990, decembra 1992, decembra 1993 in januarja 1995, so natisnili v tiskarni tovarne Sava Kranj. Prispevke je zbirala ter urejala delovna terapevtka Irma Čebašek, tipkala pa tajnica Neža Zupanec.

Marca leta 1996 je glasilo začelo izhajati vsak mesec. Za kopiranje, zlaganje in spenjanje se je vsak mesec sestala skupina stanovalcev, tako da smo v delovni terapiji ustvarili pravo malo tiskarno.

Od leta 1998 do današnje 200. številke je glasilo našega Doma izhajalo redno vsak mesec, občasno z dvojnimi poletnimi številkami.

Prva številka, ki smo jo oblikovali s pomočjo računalnika, je bila februarjska številka leta 1998. Takrat so nam pomagali in nas učili prvih znanj o delu z računalnikom fantje, ki so v našem Domu civilno služili vojaški rok.

V februarjski številki leta 2007 nas je s svojimi zgodbami v nadaljevanjih začela razveseljevati nova sodelavka, prostovoljka Olga M. Kepic.

Februarja leta 2009 je bila naslednja pomembna prelomnica v izhajanju našega časopisa. V okviru sodelovanja z Ljudsko univerzo Kranj se nam je pri zbiranju prispevkov in urejanju pridružila Mirjana Debelak. Poleg redne mesečne številke smo v februarju 2009 v okviru projekta Vseživljenjsko učenje pod okriljem Ministrstva za šolstvo in šport in Evropskega socialnega sklada izdali posebno, obsežnejšo številko.

Marca leta 2009 smo glasilu izbrali ime. Poimenovali smo ga **Klas**.

**Irma Čebašek, delovna terapevtka,
objavljeno septembra 2013**

Minute, dnevi, leta hitro bežijo, in tako je izdaja glasila Doma starejših občanov Preddvor in enote Naklo dosegla častitljivo številko 200.

Čas, v katerem živimo, je s hitrimi napredki telekomunikacije prinesel v naše odnose mnogo površnega, neosebnega ...

Marsikomu se zdi, da pisana beseda ni več vredna toliko, kot je bila v preteklosti, saj danes vse informacije lahko preberemo na svetovnem spletu na računalniku. Menim, da je še vedno dragoceno vzeti v roke knjigo aličasopis, kot je npr. glasilo našega Doma.

Zaposleni, prostovoljci in stanovalci Doma skrbno urejajo svoje prispevke za izdajo glasila. Tako širijo zanimive informacije o dogajanju v obeh enotah, praznikih, izletih, srečanjih, delijo svoje spomine in utrinke.

Klas ponuja priložnost za vsakega izmed nas, da doda kanček svojih misli, spominov in želja.

Vsem nam želim, da bi še naprej z veseljem vključevali svoje prispevke in s tem poskrbeli, da izdaja Klasa ne zamre.

**Martina Bizjan, socialna delavka,
objavljeno septembra 2013**

Žito rodi klas, v vsakem klasu je zrnje. Vsak klas ima kar nekaj zrn, kar pomeni, da bo ta klas dal kos kruha. Njiva z žitnim klasjem je lep razgled. Moj tast je rekel, da je to zanj najlepši pogled – moj tast je bil kmet.

Naš Klas ne daje telesnega kruha, pač pa duhovni kruh – tudi ta je pomemben.

Prav je, da se ljudje med seboj pogovarjamo, se družimo, izmenjujemo mnenja ... In prav temu naj služi naš Klas, saj ima tak naslov!

Septembrska številka Klasa je jubilejna – dvestota! Čestitke Klasu in vsem, ki se preko Klasa pogovarjamo. Naj nas vsak izvod razveseli in poveže med seboj.

V Klasu lahko izražamo svoje veselje, dobro voljo, svoja doživetja, svoje misli, predloge, pohvale ali tudi dobronamerno kritiko, pozdrave, čestitke ...

Naj nas Klas bogati še naprej, zato kar korajžno sodelujmo s pisanjem prispevkov.

Vsi vabljeni k sodelovanju!

**Marija Klanjšek, stanovalka,
objavljeno septembra 2013**

Kofetkanje s Katano in prijatelji

Ob prvi obletnici sodelovanja z Ambasadorji nasmeha so naše terapevtke pripravile srečanje, ki so ga poimenovala Kofetkanje s Katano in prijatelji. Obiskali so nas trije terapevtski pari (vodniki in psi) in dva člana društva, kar nas je zelo razveselilo. Na začetku nas je vse pozdravila direktorica Andreja Valant in nam povedala par lepih misli. Prav tako nas je nagovorila in pozdravila goste fizioterapevtka Katja Logar. Druženje je bilo za nas poseben praznik. Skupaj smo proslavili enoletno obiskovanje psičke Katane in njenega vodnika Staneta, ki v sodelovanju s terapevtko izvajata terapijo s pomočjo psa.

Da pa bi se tega dne čim bolj spominjali, je naša fizioterapevtka Katja povabila tudi sekretarko društva Ambasadorji nasmeha Uršo in njenega psa Skyja ter Ireno in njeno piško Išo. Po posebnem receptu smo dva dni prej spekli piškote za pse in jih podarili našim gostom. Mi pa smo se posladkali s kavico s smetano in pecivom. Psi so šli skoraj do vsakega stanovalca, da ga je lahko pobožal in pozdravil. Na televiziji so se predvajale fotografije obiskov psičke Katane.

Druženje je potekalo v prijetnem sožitju človeka in živali in

marsikomu je polepšalo dan, ki se ga bomo še dolgo spominjali. Vse skupaj je potekalo kot se šika, za kar so poskrbele naše zaposlene. Hvala za čudovito in poučno druženje, upam da se kmalu spet vidimo.

**I. M. M., stanovalka,
objavljeno februarja 2014**

Kdor zaseje »garklc«, zaseje ljubezen ...

*Starostniki aktivno raziskujejo
koristne organizme*

»Gremo v "garklc"!« se je ob torkih in četrkih dopoldne slišalo v Domu starejših občanov Preddvor – enota Naklo. In smo šli ... Po beli krožni poti smo stopali do visokih gred. Spraševali smo se, ali je paprika že dozorela, ali bo mete dovolj, da iz nje naredimo sirup ...

Leto 2014 je bilo v Domu starejših občanov Preddvor – enota Naklo zaznamovano z »Garklcem«. Vključeni smo bili v projekt LEADER: »Starostniki aktivno raziskujejo koristne organizme« oz. »Garklc«. Pri izvedbi projektnih aktivnosti so nam pomagali delovni terapevtki našega doma, strokovni sodelavci, dijaki in študentje Biotehniškega centra Naklo ter Občina Naklo. Poleg Biotehniškega centra Naklo so bili v projekt vključeni tudi stanovalci Doma Viharnik iz Kranjske Gore in Občina Kranjska Gora.

Preden smo lahko poprijeli za delo, smo se usedli v »šolske klopi« in spoznali osnove ekološkega vrtičkarstva ter pomen koristnih organizmov v našem vrtu. Na začetku lanske pomladi smo izdelali pitnike, ki so v »garklc« privabili raznolike opraševalce. Skupaj z učenci OŠ Naklo, ki so obiskovali vrtnarski krožek pod mentorstvom gospe Lidije Derlink, smo z družabno igro »Igrajmo se Garklc« spoznali škodljivce, ki jim

tekne naš pridelek, ter koristne organizme, ki skrbijo, da škodljivcev ni preveč. Dijaki in študentje BC Naklo, ki obiskujejo naravovarstvene izobraževalne programe, so nam pomagali pri izdelavi »hotelov za koristne organizme« – privlačnih domovanj, ki sedaj v naš »garklc« privabljajo koristne žuželke.

Čeprav smo v naštetih aktivnostih zelo uživali, pa smo vendarle komaj čakali na visoke grede, v katere bomo zasadili vrtnine in zelišča. V začetku poletja nam je željo uresničila skupina dijakov izobraževalnega programa hortikulturni tehnik iz BC Naklo, ki so v sklopu zaključne projektne naloge pod mentorstvom prof. Toma Romška izdelali in zasadili 3 visoke grede. Na slovesen dogodek ob prevzemu visokih gred in večjega hotela za koristne organizme smo povabili vse sodelujoče v projektu ter tudi svoje domače. Bilo nas je veliko.

V »garklcu« je bilo živahno tudi čez poletje. Pobirali smo pridelek, pridelana zelišča smo uporabili za pripravo čajev, namazov ter sirupov. Nikoli nam ni bilo dolgčas.

**Stanovalci DSO Preddvor – enota Naklo in Urška Kleč,
koordinatorka projekta Garklc, BC Naklo,
objavljeno februarja 2015**

Srečanje Žogabendov stanovalcev slovenskih domov

Dogodek Srečanje Žogabendov stanovalcev slovenskih domov je bil resnično lep, medgeneracijski in prežet s pozitivno energijo.

Izjemno ponosni in počaščeni smo tudi na to, da nas je na dogodku obiskal predsednik Republike Slovenije Borut Pahor.

Dom starejših občanov Preddvor je kot idejni vodja vadbe Žogabend vesel, da je trening motoričnih, kognitivnih in perceptivnih spretnosti ob glasbi po slovenskih domovih za starejše sprejet izjemno pozitivno. Slišimo namreč, da se vadba izvaja že po številnih domovih širom celotne Slovenije.

Stanovalci iz sedmih slovenskih domov, ki so se srečanja udeležili, so se z bobnanjem s kuhalnicami po velikih gimnastičnih žogah predstavili drug drugemu z dvema pesmima. Na dogodku smo bili priča zanimivim koreografijam s pestro glasbeno spremljavo. Vsaka skupina je bila izvirna in vsak član si zasluži priznanje.

Poseben čar druženju so prispevali otroci vrtca Janček z Visokega. S pesmicami, ki so nas spomnile na naše otroštvo in odraščanje naših otrok, so dogodek popestrili na način, ki lahko uspe le najmlajšim. Na prijetno druženje bo naše starejše gospe in gospode (stanovalce domov) še dolgo spominjalo papirnato cvetje, ki so ga otroci prav za ta namen izdelali in po nastopih vsakemu članu skupin podeljevali sami.

Otrokom in njihovim mentorjem tudi velik poklon in iskrene čestitke za pridobljen naziv najmlajših prostovoljcev v državi, za kar jih je na dogodku proglasil sam gospod predsednik.

Za nami je resnično lep in nepozaben dogodek, na katerem so bile aktivno udeležene prav vse generacije v starosti od 3 do 94 let. Dogodek je prijavljen tudi na letošnji Dan za spremembe.

Vsem sodelujočim iskrena hvala za sodelovanje. Želim vam še veliko medgeneracijskega druženja, pozitivnih idej, zdravja in dobre volje.

S pravo energijo in sodelovanjem nemogoče postane mogoče.

**Andreja Valant, direktorica,
objavljeno aprila 2015**

Obisk svete maše na Brezjah

Zbrali smo se pri vhodu, da se odpeljemo na Brezje k sveti maši. Maševal je pomožni ljubljanski škof, gospod Anton Jamnik, ki je na Brezje povabil našo najstarejšo stanovalko Doma, gospo Marto Polak, ob lanskem praznovanju njenega

105. rojstnega dne. Bila je presrečna, kar je kazala s svojim veseljem in iskrivim razpoloženjem.

Odpeljali smo se do cerkve na Brezjah in šli do oltarja device Marije, ki je središče te velike romarske cerkve. Gospod škof je daroval sveto mašo. Odet je bil v prelep mašni plašč, ki je bil poklon papeža ob 200-letnici Brezjanske Marije. Gospod Jamnik je ravno 8. januarja praznoval 10. obletnico svojega škofovskega posvečenja.

Gospa Polakova je bila počaščena in zelo srečna, ganjena skoraj do solz. Tudi na ostale prisotne je dogajanje naredilo velik vtis.

Po končanem obredu smo si ogledali cerkev in velike lepe jaslice, ki so verjetno delo frančiškanov, na kar so lahko upravičeno ponosni.

Ko smo odhajali, je v nas ostal lep spomin, ki nas bo še dolgo spremljal.

Povabljeni smo bili v Avsenikovo gostišče v Begunjah na kosilo. Po prijetnem druženju smo se poslovili in polni vtisov odpeljali v Preddvor.

**P. M., stanovalka,
objavljeno februarja 2016**

Sveti večer na Turnu leta 1962

Uradno še ni nastopil, čutili pa smo ga bolj ali manj vsi, ki smo bivali tisto noč pod skupno streho »doma onemoglih«.

Zmračilo se je in zadišalo je po kadilu, saj so naše ženice po stari navadi pokadile in pokropile vse prostore velike stare graščine, sedaj bivališče zapuščenih in onemoglih.

Iz nekaterih sob se je oglasila skupna molitev sv. rožnega venca. V bolnišničnih sobah pa so bolniki že čez dan spraševali: »Nam boste tudi letos prišle zapet Sveto noč?«

Že pred dnevi sem povabila naše ženice, naj pridejo pogledat moje jaslice. Prišle so, sedle, nekaj malega sem jim postregla, prižgala svečke, ko pa smo zapele, so se jim oči orosile. »Kako lepo,« so dejale. Še moja zahvala njim za obisk, stisk rok in že smo s sodelavkami hitele k njim, ki so nas čakali v bolnišničnih posteljah.

Pojoč smo prihajale. Narahlo je valovila naša večno lepa »Sveta noč, blažena noč« in druge božične pesmi. Lepoto svetega večera pa je povečevalo božično drevesce s prižganimi lučkami, ki smo ga nosile s seboj. Pojoč smo odhajale, želeč jim lep božič. Naj jim Novorojeni prinaša blagoslova, svetega miru in vdanega potrpljenja v njihovi bolezni in starosti in nenazadnje tudi potrpljenja z nami, ki delamo – živimo z njimi, med njimi.

Zadnji sobi smo se bližale z rahlim dvomom, s strahom, da bi morda motile ali bile nezaželene. Že speči možakarji so presenečeni dvigali glave, poslušali, zalesketale so se solze v očeh in začuda se je obraz razlezel v nasmehprav tistemu, za katerega smo mislile, da mu morda ne bo prav. Veselje in radost sta se brala, po zgubanem obrazu pa so polzele solze sreče, njemu, invalidu brez noge. Medtem pa se dviguje starček – stoletnici se že bliža. Natakne copate in se loveč oporo počasi približuje. Spoštljivo sem mu ponudila roko v pomoč. Nepremično je zrl in pel ... Lučice z dreveščka so mu osvetljevale častitljivo lice, nam vsem pa duše. Omenjeni invalid je segel po denarnici in ni nas mogel razumeti, zakaj odklanjamo denar. Da smo šle povsod, da smo srečne tudi me, če smo jim prinesle košček svetonočnega veselja. Spravil ga je, glasno zajokal, rekoč: »Presrečen sem, hvala, hvala vam za tako lep sveti večer. Prav zares tukaj nisem pričakoval kaj takega.«

Še je valovala svetonočna pesem. Pristopili so starčki, ki so bili v mladih letih, v letih moči in zdravja, pevci – pevci tudi na korih naše Slovenije.

Med nami pa je bilo nekaj – čutili smo, kar se z besedami ne da izraziti ...

Nada Rebolj, stanovalka,

Naš obisk pri gospodu predsedniku

Danes je za nas iz temne noči vstal prelep in svetel dan, ki je nam ostarelim obetal novo doživetje, zanimiv dogodek. Napotili smo se v Ljubljano, kjer je gospod predsednik Republike Slovenije Borut Pahor odprl vrata predsedniške palače za ogled in zanimivo predstavitev svojega dela. Z zvedavimi očmi smo vstopili, se povzpeli z dvigalom in po hodniku odšli do prostora za počitek in okrepčilo, kjer smo počakali na sprejem.

Pozdravila nas je mlajša prijetna gospa in nas pospremila do osrednje dvorane. Tam je bilo že večje število otrok. Skupina osnovnošolcev, ki je prišla iz Maribora, nam je pripravila krajšo predstavo o Primožu Trubarju. Po sredini so se posedli otroci iz bližnjih Črnuč, na obisk so prišli tudi člani društva slepih, ki so se posedli na pripravljene stole, kjer smo imeli prostor tudi stanovalci Doma iz Preddvora in Nakla.

Pričakali smo gospoda predsednika. Vse nas je pozdravil in o vsaki skupini je znal nekaj lepega povedati. Sledil je program mladih, ki so se s svojo predstavo dobro odrezali in poželi nagradni aplavz.

Program se je nadaljeval. Povabljeni smo bili v predsednikove prostore. Najprej so šli mladi, saj jih je bilo največ. Slišali smo njihovo odobravanje in med sproščenim govorjenjem so zapustili dvorano.

Za njimi smo bili povabljeni starejši. Ogled se je začel z nagovorom predsednika v njegovi pisarni. Pisalna miza je bila pripravljena za resno delo. Povabil nas je, da ga lahko karkoli vprašamo ali prosimo za kakšen nasvet. Res je bilo nekaj vprašanj, na katera je z veseljem odgovoril.

Šli smo na ogled še ostalih prostorov. V sobi z največjo mizo za sestanke je s stropa gledal na nas čudovit lesteneč s pozlačenimi ornamentami – posebno darilo nekega državnika. V

naslednji sobi je stala dolga omara, polna prekrasnih daril številnih državnikov. Kar nismo se mogli nagledati.

Naš obisk predsedniške palače se je bližal koncu. Zahvalili smo se za to izjemno priložnost in se poslovili.

Obisk je bil zanimiv in duhovno bogat. Takega dogodka ne pozabiš nikoli.

**M. P., stanovalka,
objavljeno julij/avgust 2017**

Klepet ob kavi in poeziji z Nežo Maurer

Srečanje s pesnico Nežo Maurer nam je ponudilo spoznanje njenega čustvovanja ob ustvarjanju nežnih verzov, ki jih sprejemaš z odprtim srcem in njenim jasnim pogledom na svet, ki pa je zelo nepredvidljiv in lahko gromko zabučí okoli ušes. Njene pesmi nam predstavijo pogled na življenje še z druge stani. Pesem je klic po rešitvi in želja po lepoti in ustvarjanju.

To je naša rešitev: potreba po ljubezni, lepoti, druženju in ustvarjanju, ki nam krepi voljo in zadovoljstvo ob koncu dneva.

Hvala, gospa Neža, da ste z nami poklepetali, se nasmejali, saj veselo druženje nam in, upam, tudi Vam največ pomeni. V veliko veselje nam je, da vsak mesec skupaj preživimo veselo urico druženja ob kavi in Vaši poeziji.

Na skorajšnje novo snidenje Vam kličemo Vaše sostanovalke!

**P. M., stanovalka,
objavljeno februarja 2018**

Mali prostovoljci iz OŠ Naklo

Osnovna šola Naklo sodeluje z Domom starejših občanov Naklo že vrsto let. Vsako leto učenci na različne načine popestrijo življenje stanovalcev Doma.

Ob različnih priložnostih jim pripravijo glasbene, pevske, igralske, recitatorske, plesne točke ali klepetalnico s čajanko. Življenje stanovalcev popestrijo tudi z različnimi družabnimi igrami in podobno. Ob vsem tem velja pohvaliti učence in učiteljice, ki so vedno znova pripravljene za takšno vrsto sodelovanja. Vsi skupaj se zavedamo pomembnosti medgeneracijske povezanosti v domačem kraju in razvijanja sočutnosti do starejših ljudi. Čutiti je obojestransko zadovoljstvo in veselje tako učencev kot tudi stanovalcev doma.

V letošnjem šolskem letu je z Domom starejših občanov Naklo devet učencev drugega in tretjega razreda sodelovalo na poseben način. Prevezli so vlogo malih prostovoljcev in z branjem razveseljevali starejše stanovalce. Pripravili so različne pravljice, vezane na določene letne čase ali druge priložnosti. Z velikim veseljem so redno odhajali v Dom starejših občanov, saj so čutili, da s tem naredijo veliko dobrega tako zase kot tudi za druge. Ker so zamenjali svojo vlogo, saj so v tem primeru oni brali starejšim od sebe in jim s tem polepšali urice in dneve, jim branje sploh ni predstavljalo obveznosti.

Naši mali prostovoljci so z veseljem sprejeli tudi vabilo gospoda predsednika Boruta Pahorja na zaključno prireditev Prostovoljec leta 2017, ki je bila 4. junija 2018 v dvorani Grandis v Kongresnem centru Brdo pri Kranju. Med številnimi prijavljenimi prostovoljci so sodelovali kot najmlajši in prejeli priznanje za sodelovanje na natečaju Prostovoljec leta 2017.

Barbara Ušaj, OŠ Naklo

Izlet na Šobčev bajer

Udeleženci skupine za ročno delo smo šli v sredo, 18. julija, na izlet na Šobčev bajer. Zame je bilo to lepo in vznemirljivo povabilo, saj kot skromna Ljubljanka za Šobčev bajer še nisem vedela.

Nebo se je odprlo, sonce je posijalo in veselo smo se odpravili presenečenju naproti. Mimo lepih gorenjskih naselij in lepo poraslih njiv nas je pot pripeljala do avtoceste, od tam pa do odseka za Lesce, odseka za Šobec in že smo bili tam.

Prijazni vratar nas je napotil do parkirnega mesta. Kamp je bil kar precej zaseden s šotori in avtodomi. Vsako bivališče je bilo obdano z mizicami, ležalniki, otroci in igrali. Prišli smo v kar velik, obljuden avtokamp. Veliko jezero se je bleščalo v zelenomodri barvi in nekaj otrok se je s čolnički prevažalo po vodi. Sprehodili smo se okrog jezera do ozkega rokava plitve vodice, ki spremlja veliko jezero.

Naše moči so bile pri koncu in obrnili smo nazaj po travnati obali ob lepi in čisti vodi, na sredini katere so se otroci igrali v svojih modrih in rumenih čolničkih, se preHITEVALI in veselo kričali. Pravo počitniško vzdušje.

Prišli smo do pokrite okrepčevalnice, do kavice in cockte, pa še jabolčni štrudelj je bil in druge sladice. V senci smo se lepo ohladili in poklepetali, a ne za dolgo, saj smo se že morali posloviti od prijetnega oddiha. Franci nas je s kombijem že čakal, da nas popelje nazaj v naš Preddvor.

Lepi spomini pa so ostali in za vedno bomo vedeli, kje je Šobčev bajer!

P. M., stanovalka

Jezerca Bobovek

so jezerca: Krokodilnica, Ledvička in Čukova jama. Skupno merijo 4,5 hektarjev. Najbolj opevano zadnje je dolgo približno

186, široko 90 in globoko 13 metrov. Jezerca najdemo severno od Kranja, dostopna so s Kokrice, Bobovka, Mlake.

Nekoč je bil tu zgolj zamočvirjen travnik. Domiselni lastniki pa so zaslutili zaslužek in začeli s proizvodnjo opeke, pač zaradi gline, ki tod prevladuje. Posel je cvetel od leta 1905 do 1971. Glinokope je zalila voda, podjetniki z delavci so ostali brez kruha. Te nastale mlakuže so se zarasle z obvodnim rastlinjem in so danes edinstvena jezerca. Nudijo življenje vodnim organizmom, ribam, rakcem, pticam selivkam ob selitvi na jug, ljudem pa predstavljajo »raj« za sproščanje. Zaradi paleontoloških in drugih posebnosti so razglašena za naravno znamenitost in zaščiteni kot dragocen rezervat.

Pri izkopu gline so leta 1953 tod našli ostanke mamuta (ledena doba, pred 180 tisoč leti), leta 1965 ostanke fosilne ribe »klenič« in žarno grobišče (obdobje Rimljanov). V bližini je še protokolarno posestvo Brdo z lepim dvorcem, igriščem za golf, tiskovnim središčem, parkom ...

Gre za idilično okolje prvobitne ubranosti, obdano z gorami. Voda se ogreje do 30 stopinj, pozimi pa ledena ploskev odebeli za varno drsanje. Bajer je dragocen biser narave, ponuja mir in sprostitev. Koristnost plavanja v topli čisti vodi, zdravilen vpliv blata gline, dopustniška rekreacija, ribolov, drsanje ... so dane prednosti, ki številnim odtehtajo »tisto zasilno urejenost«. Večkratne kontrole in analize kažejo, da je voda skladna z zahtevo po brezskrbnem kopanju.

Sam zahajam tja na kopanje domala pol stoletja, pozimi na drsanje; tudi še dandanes dnevno odkolesarim iz Preddvora. A po tolikih letih »uživaškega druženja« me ni srečala »mati modrosti«, mobi mi namreč zdrzne v vodo. Hja, malomarnost; a potrudi se potapljač Robert, najde ga po štirih dneh. In številna druga poznanstva – prijateljstva so se tu stkala v teh dolgih letih. Zdenka in Marina sta odšli, Joža je utonil ..., vztraja Peter s svojo plavalsko »14 dolžin«, izredna rekreativka Barbara (sicer zdravnica helikopterska reševalka), ki mi pošlje fotko domov takoj po škljocu, zgovorna negovalka Marija, pogrešam Vesno ...

Ta pretežno naključna druženja nas osrečujejo in krepijo. Po zaslugi »Čukove« prihajajo »sveži« obiskovalci, celo iz Ljubljane, npr. negovalka Andreja z Ivanom, zobozdravnica Urška, svetovljan Brane ... Vedno nova poznanstva, novi ljubitelji pristne narave, nova navdušenja, širjenja-plemenitenja duš in src. Toda ta pristnost, zlasti sivorjava gladina vode, nekatere obiskovalce odvrne.

Peter L., stanovalec

Vadba žogabenda in sladoledni piknik v enoti Naklo

Terapija in aktivnosti s pomočjo psa – Ambasadorji nasmeha v enoti Preddvor

Pozabljeni čas – 41. del

Stopil je do nje in jo brez besed objel in poiskal njene ustnice. Nežno jo je poljubil in spet se mu je prepustila. Poljubi so postali vse bolj strastni in Jana se mu je odmaknila. »Ne, Jure, ni še pravi čas za naju. Slabo vplivam nate. Dobro spi in lahko noč!«

Hitro je odšla v svojo sobo. Vso noč je slabo spala. Čutila je, da se njeno telo spreminja, da potrebuje nekoga, ki je zbudil v njej nekaj posebnega. Spraševala se je, če je ta nekdo Jure. Ni našla odgovora. Sklenila je, da bo vse skupaj pustila, naj teče prosto. Kar bo, pač bo!

Tudi Jure ni našel tolažbe v spanju. Vznemirjen in buden je sanjal o poljubu, prelepem, nežnem, kot sapica lahkem. Pa je vendar vzburlil njegovo moško moč. Bil je še premlad in neizkušen, da bi prepoznal te lepe občutke. Sanjal je o bodočnosti z Jano, čeprav mu je tih glas šepetal, da to ne more biti resnica. Ali res ne? Zakaj? Odgovora ni našel.

Za Dolomiti je vzhajalo sonce, budil se je nov, prelep jesenski dan. Jana je hitro vstala, saj jo danes čaka polno dela. Slišala je, da tudi drugi vstajajo. Jera je že ropotala s posodami v kuhinji.

Odprla je vrata, ravno takrat jih je odprl tudi Jure.

»Lepo pozdravljena! Si dobro spala, nekam utrujena si videti. Kaj te teži? Vem, ja, preveč se je obesilo na tvoja ramena. Pomagal ti bom, le reči mi moraš! Nikar preveč ne razmišljaj o sestri, da ne boš še ti zbolela.« Dobro ji je dela njegova skrb.

»Hvala, ker si tako dober in me razumeš. Ti lahko rečeš, naj ne mislim na težave, a jaz tega ne znam narediti. Rabim le pogovor, pogovor o težavah.«

»Veš kaj, če ti je prav, bova pa šla po večerji malo proti gozdu in na klopco na vrtu. Tako se bova o marsičem pogovorila. Ti je prav?«

»Ja, hvala, se dobiva na klopci!« Kljub težkim skrbem se je razveselila, da bosta skupaj in bosta dolgo klepetala.

Mami Marijana se je kot otrok veselila, da gre končno domov. Vedela je, da bodo pripravili vse za njen prihod. Najbolj si je želela goveje juhe, ki jo zelo dobro skuha Jera. Prav juho je zjutraj predlagala Jana za kosilo, ker jo ima mami tako rada.

Ko so opravili delo v hlevu in kokošnjaku, so sedli k zajtrku. Oče je hitro pojedel in odšel v Laško. Tudi on je že težko čakal, da žena pride domov, da se bosta pogovorila. Tudi on je že pogrešal pogovor. Saj so se pogovarjali le o delu in skrbeh, o čisto osebnih stvareh pa se z ostalimi ni mogel pogovoriti, potreboval je svojo ženo. Kmalu po zajtrku je klical Simon. Oglasila se je Jera. Povedal ji je, da danes popoldne pride za en mesec na počitnice. Jera je kričaje stekla ven: »Jana, Jana, danes pride tudi Simon domov!«

»Zakaj kričiš, Jera, saj te slišimo. Krasno, tudi Simon pride! Pripravi njegovo sobo, kaj sladkega speci, pa malo bolj slavnostna naj bo tudi večerja. Ali je kruha dovolj? Če ga ni, ga speci!«

»Vse bom naredila! Kako sem vesela našega fanta.« Tudi Jure je bil priča, kako vesela je bila Jera. Vprašal je Jano: »Ali se midva vseeno dobiva?« »Ja, seveda, le bolj pozno! Saj Simon po večerji v sobi še bere in moli.«

Veliko jajc sta spakirala v škatle in jih zložila v hladilnico. Uredila sta pisarno. Tako, zdaj je treba še police, pisalno mizo, stole, pa računalnik in precej papirja, pa dobavnice, dnevnik vodenja kokošje reje, število znesenih jajc in verjetno še kaj. Seveda, potreben je še velik trezor na številke. »To bo pa kar veliko stalo, moj kupček bo verjetno premajhen.« »Saj ti bo verjetno dal oče, ali posodil.«

»Nekaj imam tudi jaz, kar ti je na razpolago.«

»Jure, o tem sva se že menila. Ti kar hrani denar, meni bo pa dal posojilo moj oče. Slabo bi se počutila, če bi morala obračati tvoj denar. Saj je že to dovolj, da boš počakal s plačo. Ko bova dobila plačana jajca, takrat bo tudi prva plača.«

»Naj te ne skrbi, saj imam dovolj prihrankov. Saj imam vse pri vas in nič ne porabim. No, zdaj bo pa diploma nekaj stala, a bom lahko plačal.«

Nista mogla več govoriti, ker jih je Jera vsa živčna klicala na kosilo.

Jana je šla poklicat dr. Petričevo. »Dober dan, dr. Petričeva, Jana Zalokar pri telefonu. Rada bi, da mi poveste, kako je z mojo sestro Ano.«

»Pozdravljeni! Nič razveseljivih novic nimam. Po prvih ugotovitvah bi rekla, da ima vaša sestra raka na rodilih. Treba se bo odločiti za odstranitev, če se ni rak razpasel že preveč daleč v trebušno votlino in že napadel notranjih organov. Če še ni metastaz, jo bomo lahko še rešili, sicer pa počakajmo, dokler nima vseh izvidov. Vem, da vam je težko, a to so dejstva. V parih dneh bomo vedeli, kako in kaj.«

»Hvala, gospa doktor! Jutri jo bom obiskala in rada bi se še z vami pogovorila. Za odstranitev se bo morala odločiti sama. To bo pa precej težko. Upam, da jo bomo lahko pregovorili.«

Okrog treh se je vrnil ati Peter z mami Marijano. Ko ji je pomagal iz avta, je vsa srečna odkorakala, seveda počasi, proti hiši, kjer so jo čakali vsi domači. Veselo so zaploskali, ko so videli, da zdaj hodi že samostojno. Najbolj srečna pa je bila seveda Jana, ki se je pošteno oddahnila, da je mami doma. Previdno jo je objela in zajokala:

»O, mami, kako sem te pogrešala. Zdaj te bom vsaj lahko kaj vprašala. Veš, veliko novega se je zgodilo pri nas. Danes si spočij, jutri pa si bova vse ogledali. Jera, daj jima kaj jesti, gotovo sta lačna.«

»Ne, nisva, sva šla na poti domov jest. Do večerje bova počakala.«

Okrog hišnega vogala je pritekel Simon.

»Pozdravljeni! Kako sem vesel, da te vidim na nogah, mami. Vsi smo na kupu, le Ane ne vidim.«

»No, zdaj, ko ste vsi tako lepo zbrani, bom pa vsem naenkrat povedala. Naša Ana je na ginekološkem oddelku Kliničnega centra v Ljubljani. Ko sem jo pred dvema dnevoma obiskala, sem našla čisto drugačno. Bila je čisto na dnu, brez prave volje, komaj je stala na nogah, ker je že 14 dni močno krvavela. Komaj sem jo pripravila, da je šla v bolnišnico. Bila je zelo vznemirjena, obljubila sem ji, da bo od zdaj naprej živela doma. Danes sem govorila z njeno zdravnico, z dr. Petričevo. Najprej jo skušajo spraviti na noge, zato jo imajo na infuziji in

transfuziji. Z vsemi preiskavami pa čakajo, da si opomore,« je Jana razložila vsem naenkrat.

Potem so se razkropili po kmetiji. Matija in Peter sta šla v hlev, Marijana je šla počasi za njima. Kmalu sta šla nazaj v hišo. Peter jo je ves čas opozarjal: »Hodi počasi in pazi, da ne padeš. Če ne moreš, malo postoj! Skrbi me, zato počasi!«

Jera je tekla v kuhinjo, da bo pripravila večerjo. Jure in Jana pa sta šla v kokošnjak. Simon je nekaj časa hodil po dvorišču, si ogledal vrt, nato pa šel v hišo. Kako vesel je bil, ko je bila njegova soba pripravljena.

»Tole je raj na zemlji! Kako sem srečen, da imam tako lepo svojo sobo.« Iz sobe je stopil na balkon, se naslonil na ograjo in z vsemi pljuči zajel gorski zrak.

Jana je šla v pisarno, da bi uredila dnevno evidenco. Jure pa je pogledal, če imajo živali hrano in vodo. Tudi jajca je pobral. V napajalnikih je zamenjal vodo. Malo je še pogledal sem in tja, potem pa šel k Jani v pisarno.

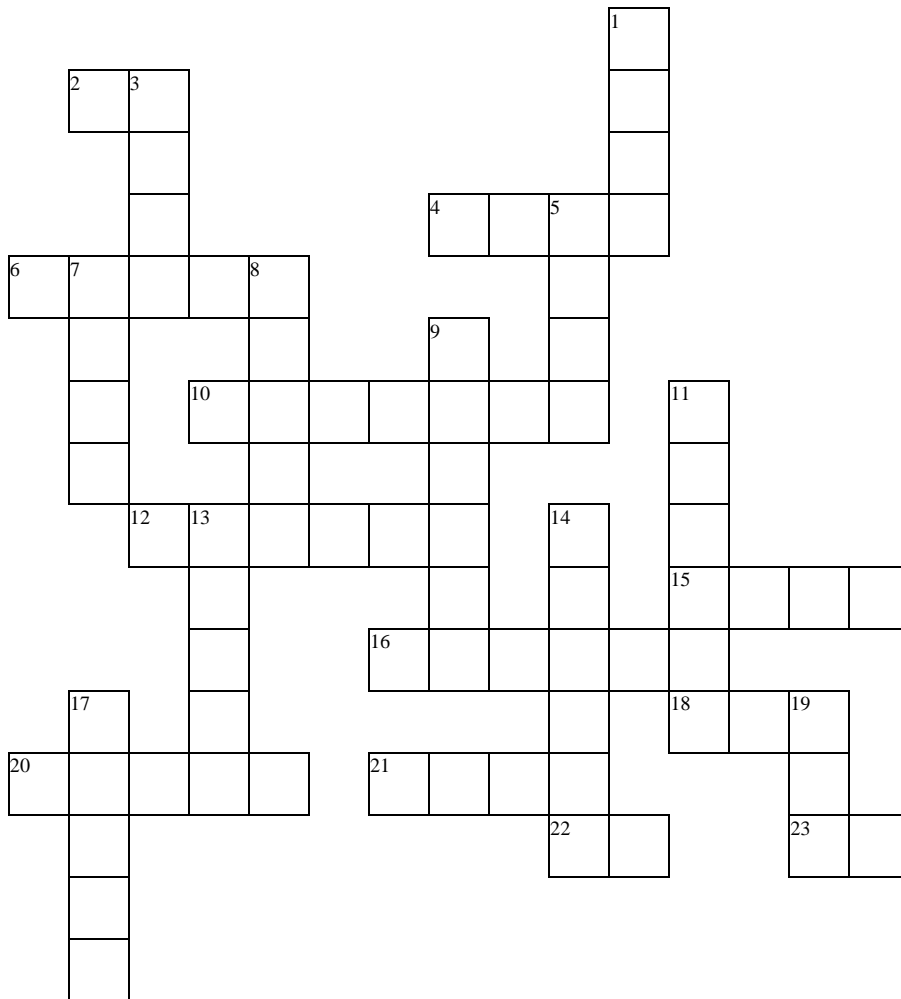
(Se nadaljuje.)

Olga M. Kepic

Prisrčno pozdravljeni: g. Anton Roblek, ga. Irena Florjančič, ga. Neža Kos, ga. Jelka Milaković, ga. Šefika Vuković, g. Nuhi Idriži, g. Igor Korošec, ga. Albina Sajovic, v enoti Naklo g. Ciril Jošt, g. Franc Šutej.

Posloviли so se: ga. Ana Čater, ga. Marija Mlakar, ga. Zdenka Ažbe, ga. Ivana Velkavrh, g. Alojz Kralj, ga. Jelka Malešević, ga. Ivana Beležar, ga. Marija Brzin, v enoti Naklo g. Jože Aljančič, g. Jože Arzenšek.

KRIŽANKA

Vodoravno

- 2. Henrik Ibsen
- 4. glavno mesto Norveške
- 6. brazilski ples
- 10. glasbilo, na katero se igra s tolčenjem
- 12. žepno računalnik
- 15. grški mitološki letalec
- 16. Levstikov literarni junak Krpan
- 18. papiga
- 20. ovijalka tropskih gozdov
- 21. politično zatočišče
- 22. Juš Kozak
- 23. Evgen Car

Navpično

- 1. odprtina v steni stavbe
- 3. iznajdba
- 5. organizirana igra na srečo
- 7. pevka Rupel
- 8. pozitivna elektroda
- 9. azijska država (glavno mesto Bangkok)
- 11. vnetje mandeljnov in žrela
- 13. poučna pripoved, v kateri nastopajo posebjene živali ali stvari
- 14. črna ptica z rdečo liso na glavi
- 17. cevast organ, po katerem teče kri
- 19. rimski pozdrav

Križanko sta sestavili **stanovalki Ivana Marinšek in Marija Bliznac** v okviru računalniških uric s prostovoljcem Janezom Pušavcem

Aktivnosti in dogodki v septembru 2018 **- enota Preddvor -**

Na oglasnih deskah oz. osebno boste obveščeni o naslednjih aktivnostih:

- Telovadba – od ponedeljka do petka
- Vaje za vadbo spomina – ponedeljek
- Ročna dela, ustvarjalna delavnica – ponedeljek in četrtek
- Vadba Žogabend – ponedeljek
- BioSinhron (masaža stopal) – ponedeljek, sreda, petek
- Knjižnica – ponedeljek, četrtek
- Skupine za samopomoč – torek
- Brain Gym (telovadba za možgane) – sreda
- Glasbene urice – sreda
- Skupinsko reševanje križank – petek
- Molitvena ura – petek
- Terapija in aktivnosti s pomočjo živali
- Računalniške urice – individualno po dogovoru
- Obiski prostovoljcev, individualnih družabnikov

TOMBOLA

četrtek, 6. september, ob 10.45 v dnevnem prostoru GO

BRALNA SREČANJA Modro brati in kramljati z Mileno Enci iz Mestne knjižnice Kranj

sreda, 12. september, ob 10.30 v delovni terapiji

IZLET V BOHINJ

četrtek, 13. september, dopoldne

MAŠA

petek, 14. september, ob 10.30 v dnevnem prostoru ND

ZGODOVINSKI KROŽEK z Markom Ogrisom

torek, 17. september, ob 14.30 v 3. nadstropju ND

SPREHOD do jezera Črnava in druženje ob kavi s terapevtskimi psi Društva Tačke Pomagačke
sreda, 19. junij, dopoldne (ob primernem vremenu)

ZAPOJMO s harmonikarico Darjo Jelenc
četrtek, 20. september, ob 9.30 na G1 in G2

PRAZNOVANJE ROJSTNIH DNI s harmonikarico Darjo Jelenc
četrtek, 20. september, ob 10.30 v dnevnem prostoru ND

KONCERT ansambla Beneški fantje
sobota, 22. september, ob 10.30 v jedilnici

REGENS CHORI – portret dr. Mirka Cudermana, ogled filma v okviru Glasbenih uric z Aleksandro Gartnar
sreda, 26. september, ob 10.30 v delovni terapiji

OSREDNJA PRIREDITEV ob praznovanju 70-letnice DSO Preddvor
četrtek, 27. september, ob 16.00 v jedilnici

V primeru nepredvidenih dogodkov se bo načrtovani program spremenil.

Aktivnosti in dogodki v septembru 2018

- enota Naklo -

Na oglasnih deskah oz. osebno boste obveščeni o naslednjih aktivnostih:

- Telovadba – ponedeljek, torek, sreda, petek
 - Brain Gym (telovadba za možgane) – torek
 - Skupina za samopomoč Lastovke – sreda
 - Molitvena ura – četrtek
 - Ročna dela – petek
 - Vadba Žogabend
 - Terapija in aktivnosti s pomočjo živali
 - Obiski prostovoljcev, individualnih družabnikov
-

TOMBOLA

torek, 4. september, ob 9.30 v avli enote Naklo

MAŠA

četrtek, 6. september, ob 10.30 v kapeli enote Naklo

BRALNA SREČANJA Modro brati in kramljati z Mileno Enci iz Mestne knjižnice Kranj

ponedeljek, 10. september, ob 10.30 v del. ter. enote Naklo

NASTOP Folklorne skupine Šenčur

torek, 11. september, ob 10.30 v avli enote Naklo

IZLET V BOHINJ

četrtek, 13. september, dopoldne

ZAPOJMO s harmonikarico Darjo Jelenc

ponedeljek, 17. september, ob 10.30 v avli enote Naklo

JUTRANJA TELOVADBA »1000 gibov« s članicami društva Šola zdravja, skupina Lastovke Naklo

torek, 18. september, ob 9.00 v avli enote Naklo

ZGODOVINSKI KROŽEK z Markom Ogrisom

ponedeljek, 24. september, ob 10.30 v del. ter. enote Naklo

PRAZNOVANJE ROJSTNIH DNI s harmonikarjem Zlatkom

torek, 25. september, ob 9.30 v avli enote Naklo

SPREHOD s prostovoljci in druženje ob kavi

za datum se še dogovarjamo

V primeru nepredvidenih dogodkov se bo načrtovani program spremenil.

Izdal:

Dom starejših občanov Preddvor

Prispevke zbrala Irma Čebašek, delovna terapevtka

Besedila so objavljena brez poseganja v avtorsko delo.

Ni lektorirano.